

funne behandle dem toldfrit uden at være tvungen til at lægge dem paa en bestemt Plads, der muligens selv om den kan være meget betvem for Andre, kan være overordentligt ubetvem for mig. Meningen med Kreditoplagsinstitutionen, der er udtalt i Indledningen til Loven, er ogsaa netop at skabe en Frihavn i alle Landets Havne. Det er udtrykt paa følgende Maade i vedkommende Lov: „Ved begge disse Oplag“ — det er Kreditoplag — „delagtiggjøres nu, under et ordnet Toldvæsen, alle Handelssteder i begge Bore Riger i den frie Handel med fremmede Varer, som de fremmede Frihavne i Europa er givne, og som udgjør den væsentligste Del af de Friheder, der have tilbragt dem Navn af Frihavne.“ Vi have saaledes lige siden 1797 haft en Frihavn her i Kjøbenhavn igennem vor Kreditoplagsinstitution, som man ikke har Mage til andre Steder. Man skal derfor ikke undre sig over, at man andet Steds gjør sig Anstrengelser i den Retning, som vi slet ikke behøve at gjøre. Men iøvrigt har man slet ikke indrettet en Frihavn i Hamborg som noget Nyt. Hvad man har gjort der, er, at man, tvunget ud af sin totale Frihavns Situation af Omstændighederne, tvunget fuldstændig ud af den, indrettede en partiel Frihavn, men man gjorde det af Nødvendighed, man kunde ikke undlade at gjøre det; thi det tydske Rige var Herre over Elbens Munding og over begge Sider af Elben, og var saaledes i Stand til at fortrædige Hamborgs Handel saaledes, at denne slet ikke kunde eksistere. Man gjorde det endelig, tvungen dertil, men med stor Sorg og Bøvelse. Man har dog senere fundet Tilstanden med den nye partielle Frihavn langt bedre, end man havde frygtet. Dette er imidlertid ikke et Moment, der kan foranledige os til at gjøre lige saadan. Det Samme gjælder om Bremen. Der er iøvrigt ikke mange Frihavne i Europa. Foruden Hamborg og Bremen skal jeg kun nævne Gjeftermünde, som med en Befolking af 8 Mill. Thaler, eller mellem 21 og 22 Mill. Kr., blev anlagt af den hannoveranske Regjering for omtrent 25 Aar siden, men der er aldeles ikke Spor af, at den har vakt nogen stor Opsigt i Verden, eller at den har været til nogen videre Nytte, naaget der der ikke findes nogen Kreditoplagsinstitution. Det Samme gjælder en lille Frihavn, som den oldenborgske Regjering anlagde ved Brate, som dog kun er blevet en Frihavn af underordnet Betydning. Derimod er der flere Frihavne, som man nu er i Færd med at neblægge, fordi der findes saa mange Ulemper forbundet med partielle Frihavne, at de ikke kunne opveies af Fordelene ved dem. I

Livorno har der været en Frihavn, som er bleven neblagt. I Diebliffet er der en Frihavn i Fiume og en i Trieste, som den østerrigske Regjering nu er i Færd med at neblægge med stor Befolking, fordi de ikke have været til Hensigten. At Kjøbenhavn nu skal gaa hen og lægge sig en Institution til, som alle andre Lande er i Færd med at afstasse og ovenikjøbet anvende en Snes Millioner derpaa, det forekommer mig dog, trænger til en bedre Motivering, end den, som vi hidtil have set. Man har ment, at en Frihavn var nyttig og nødvendig for vor Industri, saa at der kunde opstaa en Industri i Frihavnen, idet man mente, at Industrien var generet af Tolden. Men de, der tale saaledes, kjende ganske sikkert ikke af egen Praxis noget til den Liberalitet, hvormed Toldvæsenet og Finansministeriet behandle Kreditoplagsinstitutionen. Ved den er man nemlig ikke alene i Stand til at ompasse og behandle sine Varer, men man kan endogjaa forvandle dem fuldstændig, saa at de ganske forsvinde i al Fald for Blikket, og dog vil Tolden blive godtgjort, naar man udfører dem. Jeg kan saaledes indføre Bomulds garn og væve Gardiner af dem, og naar jeg saa udfører Gardinerne, faaer jeg hele den erlagte Told af Bomulds garnet godtgjort. Jeg kan indføre Sækkelærred og forfærdige Mælsække af det, og naar jeg udfører disse, bliver Tolden paa Sækkelærred godtgjort. Jeg kan tage Salt paa Kreditoplag og udføre saltet Kjød og Flæsk, og naaget Saltet jo legemlig talt er forsvundet, idet det kun er tilstede i Kjødet og Flæsset paa en Maade, der vel kan konstateres, men ikke ses, saa vil Tolden paa Saltet ved Udførslen dog blive godtgjort paa den liberaleste Maade, idet man kun lider et lille Tab derved, som er aldeles forsvindende i Forhold til den Gæne, man vilde have ved at foretage Fabrikationen paa et ubevent beliggende Sted, som en Frihavn altid vil være. Men forinden man taler om Frihavns Industri, skalde man dog vide, hvad det er for en Industri, der skal drives. Vor Situation er jo saaledes, at vi faaer alle Betingelserne for en Exportindustri, og det maa jo erindres, at det kun er en Exportindustri, der kan drives i en Frihavn. Thi hvis jeg indlader mig paa at fabrikere Industrigjenstande i en Frihavn for senere at forhandle dem indenfor Toldterritoriets Grændser, møder jeg, hver Gang, jeg vil indføre dem igennem Toldmuren, en Told, der er langt høiere end den samlede Told paa de Bestanddele, hvoraf jeg har produceret det færdige Produkt. Jeg vil med andre Ord ikke kunne konkurrere med dem, der producere de samme